

Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Niende Afdeling)

8. juli 2020*

»EU-varemærker – indsigelsessag – international registrering, hvor Den Europæiske Union er designeret – ordmærket welmax – det ældre EU-ordmærke valmex – klagefrist ved appelkammeret – for sent indgivet – begyndelsestidspunkt – meddelelse – bevis for en afsendelse ved anbefalet post – kommunikation ved e-mail – manglende overholdelse af pligten til at betale klagegebyret inden for fristen – klage anset for ikke at være indgivet – rækkevidde af anmodninger om afhjælpning – artikel 68, stk. 1, i forordning (EU) 2017/1001 – artikel 23, 56, 57 og 58 i delegeret forordning (EU) 2018/625«

I sag T-305/19,

Welmax + sp. z o. o. sp.k., Poznań (Polen), ved advokat M. Machyński,

sagsøger

mod

Den Europæiske Unions Kontor for Intellectuel Ejendomsret (EUIPO) ved D. Walicka, som befuldmægtiget,

sagsøgt,

den anden part i sagen for appelkammeret ved EUIPO:

Valmex Medical Imaging GmbH, Augsburg (Tyskland),

angående et søgsmål anlagt til prøvelse af afgørelse truffet den 22. marts 2019 af Femte Appelkammer ved EUIPO (sag R 2245/2018-5) vedrørende en indsigelsessag mellem Valmex Medical Imaging og Welmax +,

har

RETTEN (Niende Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, M.J. Costeira, og dommerne D. Gratsias og M. Kancheva (refererende dommer),

justitssekretær: E. Coulon,

under henvisning til stævningen, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 14. maj 2019,

under henvisning til svarskriftet, der blev indleveret til Rettens Justitskontor den 11. september 2019,

* Processprog: polsk.

under henvisning til sagsøgerens anmodning om afholdelse af retsmøde, og idet Retten i henhold til artikel 106, stk. 1, i Rettens procesreglement har besluttet at indlede den mundtlige forhandling i sagen,

under henvisning til de skrivelser, hvorved parterne som svar på Rettens spørgsmål vedrørende afholdelse af retsmøder under sundhedskrisen i forbindelse med COVID-19 har meddelt, at de ikke ønsker at blive hørt i et retsmøde, og da Retten, idet den i øvrigt finder, at sagen er tilstrækkelig oplyst ved sagsakterne, har besluttet at afslutte den mundtlige forhandling,

afsagt følgende

Dom¹

[udelades]

Retlige bemærkninger

- 27 Til støtte for søgsmålet har sagsøgeren i det væsentlige fremsat et enkelt anbringende vedrørende tilsidesættelse af artikel 68, stk. 1, i forordning 2017/1001, sammenholdt med artikel 23, stk. 3, i forordning 2018/625. Dette eneste anbringende er opdelt i tre klagepunkter om urigtige bedømmelser med hensyn til for det første datoen for meddelelsen af indsigelsesafdelingens afgørelse, for det andet datoen for udløbet af fristen for at klage over denne afgørelse og for det tredje datoen for udløbet af fristen for at betale klagegebyret.

[udelades]

Overholdelsen af fristen for at betale klagegebyret og rækkevidden af EUIPO's anmodninger om afhjælpning

- 65 Det følger af retspraksis, at artikel 60 i forordning nr. 207/2009 (nu artikel 68, stk. 1, i forordning 2017/1001) skal fortolkes ensartet, således at betalingen af klagegebyret er påkrævet, for at klagen anses for indgivet, således at denne betaling er knyttet til indgivelsen af klagen og lige som denne skal foretages inden for en frist på to måneder fra datoen for meddelelsen af den indklagede afgørelse. Fristen på fire måneder fra datoen for meddelelsen af afgørelsen finder kun anvendelse på indgivelsen af den skriftlige begrundelse for klagen og ikke på betalingen af klagegebyret (dom af 21.5.2014, Melt Water mod KHIM (NUEVA), T-61/13, EU:T:2014:265, præmis 31).
- 66 I den foreliggende sag udløb fristen på to måneder for betaling af klagegebyret, der begyndte at løbe ved meddelelsen ved e-mail af 21. september 2018, den 21. november 2018.
- 67 Sagsøgeren betalte imidlertid klagegebyret til EUIPO den 21. december 2018, og EUIPO modtog det den 24. december 2018.
- 68 Det må konkluderes, at klagegebyret blev betalt for sent, efter udløbet af fristen for at indgive klagen og betale gebyret, som var den 21. november 2018.
- 69 Denne konklusion kan ikke drages i tvivl af sagsøgerens argument om de angivelige anmodninger om afhjælpning af »formelle mangler« i EUIPO's to skrivelser af 26. november 2018 (jf. præmis 16 og 17 ovenfor).

1 – Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

- 70 I denne forbindelse skal det med hensyn til artikel 23 i delegeret forordning 2018/625 præciseres, hvad rækkevidden er af sådanne anmodninger om afhjælpning efter udløbet af den fastsatte frist for at indgive klagen og betale gebyret.
- 71 Det bemærkes således, at de muligheder for at afhjælpe mangler med henblik på at undgå afvisning af klagen, som er omhandlet i artikel 23, stk. 1, litra c), i delegeret forordning 2018/625, ikke omfatter manglende betaling af klagegebyret, men alene vedrører klagerens navn og adresse, navn og forretningsadresse på klagerens repræsentant og en klar og entydig identifikation af de omtvistede varer eller tjenesteydelser.
- 72 Derimod må det fastslås, at manglende betaling af klagegebyret inden for den fastsatte frist ikke kan afhjælpes som omhandlet i artikel 23, stk. 1, litra c), i delegeret forordning 2018/625. I overensstemmelse med samme forordnings artikel 23, stk. 3, anses en klage for ikke at være indgivet, hvis klagegebyret er betalt efter udløbet af den fastsatte frist, idet der ikke er anden mulighed for afhjælpning end restitutio in integrum efter den særlige ordning i artikel 104 i forordning 2017/1001.
- 73 Når fristen allerede er udløbet, kan EUIPO ganske vist, således som det gjorde ved dets anden skrivelse af 26. november 2018 i den foreliggende sag, give den pågældende part mulighed for at forholde sig til spørgsmålet og fremsende eventuelle relevante beviser, navnlig med hensyn til, om der eventuelt forelå omstændigheder, som ikke kunne forudses, force majeure eller en undskyldelig vildfarelse, der kan begrunde den manglende betaling af klagegebyret inden for den fastsatte frist.
- 74 Sagsøgeren har imidlertid hverken godtgjort eller gjort gældende, at der forelå omstændigheder, som ikke kunne forudses, force majeure eller en undskyldelig vildfarelse, der forhindrede selskabet i at betale gebyret inden for den fastsatte frist, nemlig den 21. november 2018. Det påhvilede navnlig ikke EUIPO at minde sagsøgeren om at betale klagegebyret inden for denne frist, idet kravet herom fremgår klart og utvetydigt af artikel 68, stk. 1, i forordning 2017/1001, som var sagsøgeren bekendt.
- 75 Ifølge fast retspraksis kan EU-bestemmelserne vedrørende procesfrister kun fraviges, hvis der foreligger ganske særlige omstændigheder, da kun en streng overholdelse af de nævnte bestemmelser er i overensstemmelse med hensynet til retssikkerheden og nødvendigheden af at undgå enhver forskelsbehandling eller enhver vilkårlighed i retsplejen. Uanset om sådanne omstændigheder skal anses for at være omstændigheder, som ikke kunne forudses, force majeure eller en undskyldelig vildfarelse, indeholder de under alle omstændigheder et subjektivt element, der hænger sammen med forpligtelsen for en retsundergiven, der er i god tro, til at udvise den fornødne omhu og agtpågivenhed, der kræves af en normalt påpasselig erhvervsdrivende med henblik på at overvåge afviklingen af proceduren og at overholde de fastsatte frister (jf. dom af 21.5.2014, NUEVA, T-61/13, EU:T:2014:265, præmis 38 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 9.10.2019, Esim Chemicals mod EUIPO – Sigma-Tau Industrie Farmaceutiche Riunite (ESIM Chemicals), T-713/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2019:744, præmis 34). Dette er ikke tilfældet for sagsøgeren i den foreliggende sag.
- 76 Det bemærkes endvidere, at sagsøgeren, efter at selskabet ved den anden skrivelse af 26. november 2018 var blevet informeret af EUIPO om den manglende betaling af klagegebyret inden for den fastsatte frist og om risikoen for, at dets klage som konsekvens heraf ville blive anset for ikke at være indgivet, ikke blev frataget klageadgangen for EUIPO selv. Selv hvis det blev antaget, at sagsøgeren ville gøre gældende, at selskabet ikke – på trods af at det havde udvist den efter omstændighederne fornødne omhu – havde været i stand til at overholde fristen for betaling af klagegebyret, havde selskabet nemlig stadig proceduren for restitutio in integrum for EUIPO til rådighed og ville have kunnet indgive en begæring i medfør af artikel 104 i forordning 2017/1001 (jf. dom 21.5.2014, NUEVA, T-61/13, EU:T:2014:265, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis). Sagsøgeren indgav imidlertid ikke en begæring om restitutio in integrum i medfør af denne artikel.

- 77 Sagsøgeren henviste ganske vist til sagens viderebehandling i sin skrivelse af 20. december 2018. Selskabet indgav imidlertid ikke en begæring om viderebehandling i medfør af artikel 105 i forordning 2017/1001. Under alle omstændigheder ville en sådan begæring være blevet afslået, eftersom denne artikel ifølge dens stk. 2 ikke finder anvendelse på de frister, der er fastsat i forordningens artikel 68, som f.eks. klagefristen og fristen for betaling af klagegebyret.
- 78 Sammenfattende må det konkluderes, at selv om det var med urette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 10 fandt, at indsigelsesafdelingens afgørelse var blevet meddelt sagsøgeren ved anbefalet skrivelse af 20. juli 2018, og at fristen for betaling af klagegebyret var udløbet den 20. september 2018, kan denne fejl således ikke føre til annullation af den anfægtede afgørelse. Appelkammerets konklusion om, at klagegebyret, der blev modtaget den 24. december 2018, blev betalt for sent, kan nemlig støttes på datoen for meddelelsen ved e-mail af 21. september 2018, således som det følger af den anfægtede afgørelses punkt 11.
- 79 Det var således med rette, at appelkammeret i den anfægtede afgørelses punkt 12 fastslog, at sagsøgerens klage over indsigelsesafdelingens afgørelse skulle anses for ikke at være indgivet, idet appelkammeret i det væsentlige fandt, at selv med udgangspunkt i den meddelelsesdato, som sagsøgeren gjorde gældende – og som Retten har fastlagt i den foreliggende sag – nemlig den 21. september 2018, blev klagegebyret, der blev modtaget den 24. december 2018, ikke desto mindre betalt for sent.
- 80 Henset til samtlige ovenstående betragtninger må det eneste anbringende forkastes, og EUIPO må dermed frifindes i det hele, uden at det er fornødent at træffe afgørelse om formaliteten vedrørende sagsøgerens anden og tredje påstand.

[udelades]

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

RET TEN (Niende Afdeling):

- 1) Den Europæiske Unions Kontor for Intellektuel Ejendomsret (EUIPO) frifindes.**
- 2) Welmax + sp. z o. o. sp.k. betaler sagsomkostningerne.**

Costeira

Gratsias

Kancheva

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 8. juli 2020

Underskrifter